

Зора

*Вестител на Христовото
присъствие*

Списание Зора

Юни 2026

Съдържание

АКЦЕНТИ ОТ „ЗОРА“	2
ДЕНЯТ НА ПЕТДЕСЕТНИЦА	2
МЕЖДУНАРОДНИ БИБЛЕЙСКИ ИЗСЛЕДВАНИЯ	18
ДЕВОРА И ВАРАК	18
ОТГОВОРЪТ НА МОЛИТВАТА НА АННА	21
ЙОНАТАН И ДАВИД – ВЕРНИ ПРИЯТЕЛИ	24
АМОС, СМЕЛ ПРОРОК.....	27
ХРИСТИЯНСКИ ЖИВОТ И УЧЕНИЕ	30
ПОТВЪРДЕНОТО ОБЕЩАНИЕ.....	30

Следете в Библията си!

Денят на Петдесетница

„В деня на Петдесетница всички вярващи бяха събрани на едно място. Изведнъж се чу шум от небето, като бучене на силна буря, и изпълни къщата, където седяха. Тогава се появиха нещо като пламъци или огнени езици и се настаняха върху всеки от тях. И всички присъстващи се изпълниха със Светия Дух и започнаха да говорят на други езици, както Светият Дух им даваше способност.“
Деяния 2:1-4

Християнският свят обикновено признава три изключителни събития като основа на своите религиозни вярвания: чудното раждане на Исус от майка му Мария; смъртта на Исус на кръста на Голгота; и възкресението на Исус на „третия ден“ в божествената духовна природа. Има и четвърто събитие от жизненоважно значение за християните – събитие, което обаче обикновено не се оценява толкова дълбоко, колкото би трябвало. Това е Денят на Петдесетница, който настъпил петдесет дни след възкресението на Исус. Нашата цел в настоящото разглеждане е да проучим произхода, контекста и, най-важното, значението на този специален ден в историята на християнската вяра.

Думата „Петдесетница“ се среща само три пъти в Библията и, като гръцка дума, се появява само в Новия Завет. Най-познатата употреба се намира в думите на нашия встъпителен текст.

Думата се използва по-късно в Деяния 20:16: „Павел беше решил да отплава покрай Ефес, защото не искаше да прекарва времето си в Азия; той бързаше, ако му беше възможно, да бъде в Йерусалим в деня на Петдесетницата.“ Последната употреба на думата е в 1 Коринтяни 16:8: „Аз ще остана тук в Ефес до празника Петдесетница.“ В тези две последни препратки се подразбира, че Петдесетница е била нещо повече от просто забележителното събитие, описано в Деяния, глава 2, относно изливането на Светия Дух. Петдесетницата е възникнала като един от празничните дни на евреите, описани в Стария Завет.

Празникът в Стария Завет

Това, което по времето на Новия Завет става известно като Петдесетница, беше един от трите годишни празника на Израил. В Стария Завет той се наричаше с две имена – „Празникът на жътвата“ и „Празникът на седмиците“. Четем за него под името „Празникът на жътвата“ в Изход 23:14-16: „Три пъти в годината ще ми празнуваш празник. Ще празнуваш празника на безквасните хлябове: . . . И празника на жътвата [Петдесетница], първите плодове на труда ти, които си посял на нивата; и празника на беритбата, който е в края на годината, когато си събрал плодовете на труда си от нивата.“

Друго споменаване на този празник се намира във Второзаконие 16:9, 10, 16, където той се нарича Празникът на седмиците. „Отбройте седем седмици от момента, в който започнете да жънете житото по време на жътвата. След това празнувайте Празника на жътвата в чест на юни 2026 г.

Господа, вашия Бог. Донесете Му доброволно приношение, пропорционално на благословенията, които сте получили от Него. . . . Всяка година всеки мъж в Израил трябва да празнува тези три празника: Празника на безквасните хлябове, Празника на жътвата и Празника на шатрите. При всеки от тези поводи всички мъже трябва да се явят пред Господа, вашия Бог, на мястото, което Той избере, но не трябва да се явяват пред Господа без дар за Него.“ Празникът на седмиците се споменава и на две други места: Изход 34:22 и Числа 28:26-31.

Левит, глава 23, обяснява подробно кога точно се е случвала Петдесетница, каква е била целта ѝ и защо е била описана с две имена – Празникът на жътвата и Празникът на седмиците. Стихове 5-7 гласят: „На четиринадесетия ден от първия месец, при залез слънце, е Пасхата на Господа. А на петнадесетия ден от същия месец е празникът на безквасните хлябове. . . . На първия ден [първият ден от Празника на безквасните хлябове – петнадесетият ден от първия месец] ще имате свято събрание: няма да вършите никаква робска работа в него.“ Този първи ден от Празника на безквасните хлябове трябваше да бъде „свещено събрание“, тоест специален съботен ден. Съботните дни били онези, в които израилтяните не вършели никаква робска работа. В този случай това не било седмичната събота на седмия ден, а специална събота – свещено събрание пред Господа.

Продължавайки с Левит 23:10,11: „Говори на израилтяните и им кажи: Когато влезете в

земята, която ви давам, и жънете реколтата ѝ, тогава ще донесете сноп от първите плодове на реколтата си на свещеника; и той ще размаха снопа пред Господа, за да бъде приет за вас; на следващия ден след съботата свещеникът ще го размаха.“ Това „поклащане“ на снопа, или шепата, от първите плодове на зърнената реколта на Израил, трябвало да се извърши на шестнадесетия ден от първия месец, „денят след“ специалния съботен ден, който бил петнадесетия, както бе отбелязано по-рано.

В Левит 23:15,16 се чете: „От деня след съботата – денят, в който донесеш снопа зърно, за да бъде вдигнат като специално приношение [шестнадесетият ден от първия месец] – отброявай седем пълни седмици [49 дни]. Продължавайте да броите до деня след седмия съботен ден, петдесет дни по-късно. Тогава принесете принос от ново зърно на ГОСПОДА.“ Този петдесети ден бил Празникът на седмиците – или Празникът на жътвата. Той се наричал Празник на седмиците, защото датата, на която се провеждал празникът, се определяла чрез отброяване на седем седмици плюс един ден от момента, в който бил принесен снопът от първите плодове. Освен това гръцката дума „Петдесетница“ означава „петдесетият ден“. В зависимост от еврейското отчитане на всяка календарна година датата на Петдесетница може да варира между втората половина на май и първата половина на юни. Въз основа на изчисленията от Левит 23 съответната дата за Петдесетница тази година беше на 23 май 2026 г.

Целта на израилския празник

Този празник на Израил трябва да бъде празник на благодарност към Бога за първите плодове от реколтата им, откъдето идва и второто му име – Празник на жътвата. Това била специална жътва. Не беше жътва на зеленчуци или плодове, а жътва на зърно – по-конкретно пшеница. Първите плодове от тази жътва били посветени на Бога. По време на този празник били принасяни много жертви. Имало всеизгаряния, хлебни приноси, възлияния, приноси за грях и приноси за мир – всички давани като празник на благодарност към Бога за реколтата от пшеница. Левит 23:16-20

Специалното приношение за този празник трябвало да бъде „ново хлебно приношение“, както е отбелязано в стих 16. Това приношение е описано в Левит 23:17: „От жилищата си в Ерехон ще донесете два хляба за размахване, всеки от по две десети; те ще бъдат от фино брашно; ще бъдат изпечени с квас; те са първите плодове за Господа.“ Израилтяните трябвало да принесат два хляба, направени от първите плодове на пшеничната си реколта. Хлябовете трябвало да бъдат размахани пред Господа като благодарност и посвещение към Него за щедростта на реколтата им. Петдесет дни по-рано те също били размахали принос пред Бога, но той бил само шепа от първите плодове. Сега те били започнали действителната жътва на пшеницата и донесли два хляба, направени от това, което току-що бяха събрали, за да ги принесат в жертва на Господа. Жътвата им щеше

да продължи, докато цялата пшеница бъде събрана.

Съответствие с Новия Завет

Причината да влизаме в подробности относно израилския Празник на жътвата, или Празник на седмиците, е, че той е конкретно свързан с деня на Петдесетница в Новия Завет. Първо, отбелязваме съответствието във времето на този празник. Както беше цитирано по-рано от Левит 23:5, 14-ият ден от първия месец беше израилската Пасха. В Новия Завет това съответства на смъртта на Исус като по-великия пасхален агнец – „Агнето Божие, което отнема греха на света“. (Йоан 1:29). Смъртта на Исус настъпи точно на същата дата. Позовавайки се отново на Левит 23:10,11, два дни по-късно, на 16-ия ден от първия месец, снопът, или шепата, от първите плодове се размахваше пред Господа. Това съответства на възкресението на Исус, което също настъпи два дни след смъртта му като пасхално агне. Точно както беше предсказал, Исус прекарал в гроба част от три дни – част от 14-ия, целия 15-и и част от 16-ия ден от първия месец според еврейското летоброене. Матей 16:21; Лука 9:22

Апостол Павел казва в 1 Коринтяни 15:20, че Исус е „първият плод на онези, които са заспали“. Той беше снопът, шепата от първите плодове – първият, възкресен от мъртвите за вечен живот чрез могъщата сила на Бога. (Колосяни 1:18). Това символично „размахване“ на снопа от първите плодове показва Божието приемане на изкупителната жертва на Исус, резултатът от която беше Неговото възкресение от мъртвите

чрез божествена сила. Накрая, като преброим седем съботи плюс една, или петдесет дни, от възкресението на Исус, снопът от първите плодове ни води до Деня на Петдесетница, както е записано в Деяния, глава 2.

Точно както празникът на Израил беше посвещаването на първите плодове от пшеничната им реколта, Денят на Петдесетница обхващаше посвещаването на по-големите първи плодове – „духовната пшеница“ на Бога. Църквата, съставена от верни християни, трябваше да бъде включена като част от класа на първите плодове. Исус беше „първият“ от класа на първите плодове, но църквата също, както е посочено в Яков 1:18, е „вид първи плодове“. Йоан Богослов говори също за верните християни като за „първите плодове“ в Откровение 14:4, където ги описва като „изкупени от човеците, първите плодове за Бога и за Агнето“. Това посвещаване на църквата започна на Петдесетница, когато тя беше символично размаАнна, или показана, пред Небесния Отец като посветена на Него.

Погледнато от гледна точка на деня на Петдесетница, той беше кулминация на три много важни и жизненоважни събития в Божия план. Първото беше цената за откуп, която Исус предостави, когато умря на кръста като съответна цена за Адам. (1 Тимотей 2:5,6). Второто от тези изключителни събития беше възкресението на Исус чрез могъщата сила на Бога. (Ефесяни 1:19-21). Третото беше Денят на Петдесетница – денят на посвещаването на бъдещата църква на Небесния Отец.

Денят на Петдесетница

Събитията, които обхващат Деня на Петдесетница, са многобройни. Това не беше просто денят, в който Светият Дух слезе върху църквата. Това наистина се случи и ползите бяха не само за онези, които бяха присъствали тогава, но се разпростряха през целия период оттогава насам, върху онези, които са посветили живота си на Бога по приемлив начин.

За онези сто и двадесет последователи на Исус, събрани в горната стая, които бяха посветени на Него, Денят на Петдесетница означаваше много неща (Деяния 1:15). Това означаваше, че Бог е приел тяхното посвещение към Него. Това означаваше, че сега те са оправдани в Неговите очи. Това означаваше, че сега ще започне техният живот на жертва, и означаваше, че е настъпило зачеването от Светия Дух. В резултат на това те вече щяха да бъдат нови създания в Христос Исус. Римляни 5:1; 12:1; 1 Петрово 1:3; 2 Коринтяни 5:17

Денят на Петдесетница е имал огромно значение за всички истински християни чак до днес. Той бележи началото на „високото призвание на Бога в Христос Исус“ (Филипяни 3:14). Петдесетница също така бележи помазването, или посвещаването, на църквата като цяло, за да бъде Божието „царско свещенство“ (1 Петрово 2:9). Той показва, че сега е отворена възможността за всеки отделен бъдещ член на това свещенство да получи нещата, които получаваха онези в горната стая – Божието приемане на тяхното посвещение, оправдание, началото на тяхното жертвоприношение и

зачеването от Светия Дух. От Петдесетница насам всеки бъдещ член на царското свещенство е влязъл в същото това отношение благодарение на събитията, които се случиха тогава.

Може дори да се каже, че на Петдесетница започна процесът на връщане на човека към хармония и благоволение пред Бога, започвайки с църквата. Наистина, Денят на Петдесетница беше първото външно доказателство за човечеството за Божието приписване на ползите от цената за откуп, предоставена от Исус. Римляни 4:16-25

Светият Дух

Разбирането на изливането на Светия Дух е ключ към оценяването на пълното значение на Петдесетница. Какво е Светият Дух? В общи линии Светият Дух е невидимата сила и влияние на Бога. Той винаги е съществувал. Бог е от вечността до вечността, и така и Неговата сила и влияние – Неговият Свят Дух – също са от вечността до вечността.

Има обаче по-дълбоко значение на Светия Дух, що се отнася до посветените християни. За тях Светият Дух може да бъде дефиниран като святото и праведно влияние и сила на Бога, която дава искрата на живота, подхранва и управлява новия им живот „в Христос“ (2 Коринтяни 5:17). Думата „дух“ идва от гръцката дума *пнеума* и означава „дишане“. За да се опрости определението за Светия Дух за християнина, то може да се оприличи на това, което е дишането на живота за физическото тяло. Тялото трябва да

има физическото дишане на живота. Ако дишането бъде отнето от физическото тяло, то умира в рамките на минути. По същия начин, без Светия Дух – Божието свято и праведно влияние – новият живот на християнина в Христос не може да живее, да се развива и да достигне зрелост.

Светият Дух на Петдесетница

В Деяния, глава 2, се описва какво се е случило в деня на Петдесетница във връзка с даването на Светия Дух. В стихове 2-4 се чете: „И изведнъж се чу шум от небето, като бучене на силен вятър, и изпълни къщата, където седяха. Тогава се появиха нещо като пламъци или огнени езици и се настаниха върху всеки от тях. И всички присъстващи се изпълниха със Светия Дух и започнаха да говорят на други езици, както Светият Дух им даваше способност.“

Защо Бог предостави такова външно проявление на изливането на Светия Дух като „шум от небето“, „шум на силна буря“, „нещо, приличащо на пламъци или огнени езици“ и говорене на други езици? Имаше две причини за това.

Първо, това беше свидетелство за присъстващите. Разказът гласи: „В Йерусалим живееха юдеи, благочестиви мъже, от всички народи под небето.“ Много юдеи бяха пътували до Йерусалим, защото това беше един от техните празнични дни. Когато даването на Светия Дух активира апостолите и те започнаха да говорят [или може би да бъдат разбирани] на други езици, това беше свидетелство за всички събрали се там. (Деяния 2:5,6). Мнозина се

учудиха и се питаха какво означават тези неща. Други обвиниха апостолите, че са пияни. Това накара Петър да се изправи и да говори пред множеството. Той цитира пророк Йоил и Псалмите, давайки прекрасно свидетелство за Божия план, в центъра на който е Исус (Деяния 2:12-40). Резултатът от това свидетелство е описан в Деяния 12:41: „В същия ден към тях се присъединиха около три хиляди души.“

Второ, даването на Светия Дух на Петдесетница беше демонстрация на Божията сила и влияние, каквито никога преди не са били виждани в Неговото човешко творение. Тази сила по специален начин се спусна върху апостолите, като им бяха дадени различни „дарове“. Апостол Павел назовава някои от тези дарби в 1 Коринтяни 12:28-30 като: „дарби за изцеление, помощ, управление, разнообразие на езици... чудотворци“. Всички те бяха част от външните дарове на Светия Дух, които бяха дадени, за да помогнат за установяването на ранната църква и авторитета на апостолите. Те бяха огромно проявление на Божията сила и влияние върху тях, проявявайки Неговия авторитет от тяхно име.

По-голямо значение

Колкото и необикновени да бяха тези прояви, колкото и вълнуващи да бяха даровете, и въпреки че те добавиха три хиляди потенциални членове към техния брой за един ден, нищо от това не беше най-важното значение на Петдесетница. По-голямото значение на Петдесетница се отнасяше до основното дело на Светия Дух, което трябваше да бъде вътрешно.

Това дело не трябваше да се вижда от човека. Всъщност то трябваше да бъде делото на развиване на живота на Новото Създание във всеки отделен член на „тялото на Христос“. 1 Коринтяни 12:27

Най-значимото събитие, свързано с Деня на Петдесетница, беше личното зачеване на всеки от учениците от Светия Дух. В 1 Коринтяни 12 Павел обсъжда именно този въпрос. След като изброява различните дарове на Духа в предходните стихове, той заявява в 1 Коринтяни 12:31: „ “ („Стремете се към най-добрите дарове; и все пак ще ви покажа един по-добър път.“) „Посъвършеният път“ беше темата на следващата глава, 1 Коринтяни 13, в която апостолът се фокусира изцяло върху характера на любовта. Любовта е съвкупността от плодовете на Духа, в които се описва развитието на новия живот в Христос (Галатяни 5:22,23). Това беше посъвършеният път, посъвършеното дело на Светия Дух и най-голямото значение на Петдесетница.

Делата на Светия Дух

Вътрешното действие на Светия Дух, което Павел обобща като любов, се споменава в много места от Новия Завет. В 8-ма глава от Посланието към римляните се съдържа подробно разглеждане на Светия Дух, което дава много просветление и напътствия на последователите на Христос. Изразът „Свети Дух“ или „Дух“ се споменава около двадесет пъти само в тази глава. Делата на Светия Дух, както са описани тук, могат да бъдат разделени на десет области.

1. Римляни 8:1,2 говори за Светия Дух като за „закон“ – закон на живота. Християнинът трябва да има Светия Дух – закон на живота – иначе Новото създание умира. Тези стихове гласят: „Сега вече няма осъждане за онези, които са в Христос Исус. ... Защото законът на Духа на живота в Христос Исус ме освободи от закона на греха и смъртта.“ Този пасаж не само казва, че Светият Дух е „закон“ на живота, но също така е освободил последователите на стъпките на Исус от онзи друг закон, под който са били преди – „закона на греха и смъртта“.

2. Светият Дух е влияние, чрез което човек ходи и мисли. Римляни 8:4-6 изтъква това: „За да се изпълни в нас, които не ходим по плът, а по Дух, праведността на закона, която е от Бога. Защото онези, които са по плът, мислят за нещата на плътта; а онези, които са по Духа, за нещата на Духа. Защото да бъдеш с плътски ум е смърт; а да бъдеш с духовен ум е живот и мир.“

3. Зачеването от Светия Дух въплъщава мисълта за „Христос във вас, надеждата на славата“ (Колосяни 1:27). Римляни 8:9,10 намекват за това, като казват: „Вие не сте в плътта, а в Духа, ако само Духът Божий обитава във вас. А ако някой няма Духа на Христос, той не е от Него. И ако Христос е във вас, тялото е мъртво поради греха; но Духът е живот поради правдата.“ Този Божий Свет Дух или, както Павел допълнително го нарича, „Духът на Христос“, трябва да бъде „във“ Неговите последователи. Христос не е буквално в нас. Това е Неговият дух на зачеване, Неговото влияние, което е в сърцето ни и което ни мотивира. 1 Йоан 2:27

4. Четвъртото дело на Светия Дух е описано в Римляни 8:11, където се казва: „Ако Духът на Този, Който възкреси Исус от мъртвите, пребъдва във вас, Този, Който възкреси Христос от мъртвите, ще оживи и вашите смъртни тела чрез Духа Си, Който пребъдва във вас.“ Светият Дух „оживява“ – дава живот. Той дава възможност на човек да служи на Бога, да разбере Неговата Истина, да бъде приемлива жертва и в крайна сметка ще даде „венеца на живота“ на онези, които са верни дори до смърт. Откровение 2:10

5. Действието на Светия Дух върху умовете ни ни помага да умъртвяваме, или да погубваме, делата на нашата паднала плът. Римляни 8:13 казва: „Ако живеете по плътта, ще умрете; но ако чрез Духа умъртвявате делата на тялото, ще живеете.“

6. Друго дело на Светия Дух е посочено в Римляни 8:14: „Всички, които се водят от Божия Дух, те са Божи синове.“ Светият Дух води и направлява християнина. Това може да се разглежда като Божията провиденческа грижа за Неговите последователи. Неговият Свет Дух осъществява тази грижа, като е с Неговите последователи по всяка стъпка на тесния път. Авторът на химна е написал: „По-добре да вървя в тъмнината с Бога, отколкото да вървя сам в светлината.“ Божиите хора могат да кажат това, защото именно Светият Дух – Неговото провидение и сила – води и направлява живота им.

7. Зачеването от Светия Дух е уверение за синовство. Римляни 8:15 гласи: „Вие не сте

приели духа на робството, за да се страхувате отново, но сте приели Духа на осиновяването [синовството], чрез който викаме: „Авва, Отче!“ Какво уверение дава Духът на последователите на Христос, че те са Божии деца!

8. Римляни 8:16 казва: „Самият Дух свидетелства на нашия дух, че сме Божии деца.“ Това е твърдение, че нашият дух, нашето сърце, нашите мотиви, които са били предадени на Господа в посвещение, са на същата „вълна“, така да се каже, с Бога – тоест, те „свидетелстват“ заедно със Светия Дух. Когато те свидетелстват заедно, това е декларация, че имаме същите цели, които Бог, чрез Светия Дух, е определил за нас.

9. Светият Дух не ни предпазва от това да споделяме изпитанията и „стенанията“ на настоящия живот, докато сме в плът. Вярно е, че Божията сила може да постигне всичко и Той би могъл да използва Светия Дух, за да ни предпази от преживяването на изпитанията и стенанията на плътта. Въпреки това, това не е в наш най-добър интерес. Този аспект на Светия Дух е показан в Римляни 8:23: „И ние, които имаме първите плодове на Духа, въздишаме в себе си, като очакваме с нетърпение осиновяването ни като синове, изкуплението на телата ни.“

10. Римляни 8:26,27 казват: „Духът също помага на нашите немощи; защото не знаем за какво да се молим, както трябва; но самият Дух се застъпва за нас с въздишки, които не могат да се изразят. И Този, Който изпитва сърцата, знае какво е намерението [гръцки: склонност] на Духа, защото [то] се застъпва за светиите според Божията воля.“ Светият Дух, като свидетелства

на нашия дух, ни помага в онези моменти, когато ни е трудно да се молим на Отца така, както бихме искали, или не знаем за какво да се молим. Както се казва в стиха, Духът се застъпва „според Божията воля“.

Изпълнени с Духа

Апостол Павел ни предупреждава да не „гасим“ Духа – да не се отказваме умишлено от животворната сила на Новото създание. (1 Солунци 5:19). Трябва да бъдем нащрек дори за частична умишленост в това отношение. „Не наскърбявайте Светия Дух Божий“, казва Павел в Ефесяни 4:30. По-скоро нека се стремим да получим възможно най-пълната мярка от Божието влияние и сила – да „бъдем изпълнени с Духа“ (Ефесяни 5:18). По този начин, като сме верни дори „до смърт“, можем истински да оценим значението на Петдесетница и произтичащите от нея благословения за християните, които са посветили живота си да следват стъпките на Исус в жертвата, страданието и служенето на Небесния Отец.

Девора и Варак

Ключови стихове: „А Девора, пророчица, съпруга на Лapidот, съдеше Израил по онова време. И тя живееше под палмовото дърво на Девора между Рама и Ветил в планината Ефрем; и израилтяните идваха при нея за съд.“
Съдии 4:4,5

Избрани стихове:
Съдии 4:1-24; 5:1-3

След като се насладиха на осемдесетгодишен период на мир и благословение, израилтяните бяха подложени на преследване от Ханаанците, водени от цар Явин и неговия военачалник Сисера, поради своята невярност. По Божието провидение обаче една благочестива жена беше издигната на лидерска позиция. Тя беше Девора, пророчица и съдия на Израил.

Съветът на Девора беше търсен, докато тя седеше „под палмовото дърво“, както е отбелязано в нашите ключови стихове. Тя беше жена с огромна мъдрост, почтеност и смелост. Оценила плачевното състояние на Израил, Девора потърси воина Варак. Тя му каза: „Не е ли заповядал Господ, Богът на Израил, като каза: Иди и събери се към планината Тавор, и вземи със себе си десет хиляди мъже от синовете на Нефтали и от синовете на Завулон? И аз ще привлека към теб... Сисера, военачалника на

Явин, с колесниците му и множеството му; и ще го предам в ръката ти.“ Съдии 4:6,7

Варак беше чувал това послание и преди, но не беше направил нищо по въпроса. Сега, с насърчението на Девора, беше време да действа. Варак все още се колебаеше, въпреки че словото на Господа би трябвало да бъде достатъчно, за да стимулира вярата му и да укрепи лидерството му. Той каза на Девора: „Ако дойдеш с мен, тогава ще отида; но ако не дойдеш с мен, тогава няма да отида.“ (Съдии 4:8). Колебанието на Варак показва слабост във вярата му. Девора заяви, че ще отиде с Варак, но последвалата победа и чест няма да бъдат изцяло негови. Тя каза: „Аз със сигурност ще дойда с теб; но пътуването, което ще предприемеш, няма да бъде за твоя чест; защото Господ ще предаде Сисера в ръцете на една жена.“ Съдии 4:9

Битката срещу Сисера, неговата армия и деветстотин колесници беше пълно разгромяване. Бог ги предаде в ръцете на Варак, точно както беше обещал. Сисера изостави колесницата си и се опита да избяга пеша. Господ уреди друга смела жена от Израил да го чака. Яил, съпругата на Хевер, покани Сисера, вече беглец, да се укрие в шатрата ѝ. Тя му даде мляко да пие и после го покри. Съдии 4:13-19 Изморен от битката, Сисера заспа дълбоко. Яил решително хвана един кол за шатра в едната ръка и чук в другата. Тя влезе в шатрата, където спеше врагът и потисникът на Израил, и заби кола в слепоочието му, забивайки го в земята. (Съдии 4:21,22). Победата на Израил вече беше

пълна и, както Девора беше пророкувала, Сисера падна „от ръката на една жена“.

Девора и Варак ни дават важни уроци от две различни гледни точки. Когато Бог ни заповядва, трябва да се подчиняваме незабавно. Девора беше вярна и твърдо решена да изпълни Божиата воля. Тя получи голямо благословение, като стана пример за вяра в Божието Слово. Опитът на Варак ни учи, че Бог може да ни даде победа, дори когато сме слаби във вярата. „Благодарение на Бога, Който ни дава победата чрез нашия Господ Исус Христос.“ 1 Коринтяни 15:57

Отговорът на молитвата на Анна

Ключов стих: „И когато дойде времето, след като Анна зачена, тя роди син и го нарече Самуил, като каза: „Защото го поисках от Господа.“
1 Царе 1:20

Избрани стихове:
1 Царе 1:1-28; 2:1-11

Преди времето, когато Израил имаше царе, имаше един мъж на име Елкана, който имаше две жени – Фенина и Анна. Фенина имаше деца, а Анна нямаше. Всяка година Елкана водеше семейството си в Сило, за да се поклонят и да принесат жертва на Господа, като даваше част от жертвата на всеки член от семейството си. Елкана даваше двойна част на Анна поради голямата си любов към нея.

Фенина обаче се подиграваше на Анна, защото тя нямаше деца, и тази жестокост продължаваше година след година, което караше Анна да плаче и да не яде. Накрая, една година, Анна мълчаливо се молеше на Бога и се закле, казвайки: „О, Всемогъщи Господи, ако само погледнеш на нещастieto на Твоята слугиня и ме помниш, и не забравиш Твоята слугиня, а й дадеш син, тогава ще го дам на Господа за

всички дни на живота му, и никога бръснач няма да се докосне до главата му.“ 1 Царе 1:1-11

Бог чу молитвата на Анна. На следващата година тя роди син и го нарече Самуил. (1 Царе 1:19,20). Обетът, който тя беше направила пред Бога, да не допусне бръснач да докосне главата на сина ѝ, беше обетът на назореите. Това беше „специален обет, обет за отделяне за Господа“. Като част от този обет, освен да не се подстригва косата, не се пиело вино, нито се яло нещо от лозата. Който полагал този обет, не трябвало да има контакт с никакво мъртво тяло, включително с близки роднини. (Числа 6:1-21). През цялото време, през което човек се подчинявал на назорейския обет, той бил „свят за Господа“. Числа 6:8

Името Анна означава „благоволение“ или „благодат“. На последователите на Господа е казано: „По благодат сте спасени чрез вяра; и това не е от вас: то е дар от Бога. Не чрез дела, за да не може никой да се похвали.“ (Ефесяни 2:8,9). Анна живееше живот на молитва. Тя се молеше, когато беше в беда. Тя се молеше и когато беше благодарна, като например когато представи детето си Самуил на първосвещеника Ели. 1 Царе 2:1-11

Насърчението на Павел е: „Не се тревожете за нищо, но във всичко, чрез молитва и молба, с благодарение, представяйте исканията си пред Бога. И Божият мир, който надминава всяко разбиране, ще пази сърцата ви и умовете ви в Христос Исус.“ (Филипяни 4:6,7). Ние трябва напълно да възложим надеждата и доверието си на Бога, да имаме дух на радост и да се молим

непрестанно, като молим в съгласие с Неговите обещания. По този начин ще имаме Божия мир и ще можем да „благодарим във всички обстоятелства“ (1 Солунци 5:16-18), каквото и да позволят Неговите провидения.

Анна направи голяма жертва на Бога. Тя посвети сина си Самуил да живее по назорейския обет за пълно посвещение на Господа през всички дни на живота си. Днес посветените последователи на Христос също са направили обет за цял живот за пълно посвещение на Бога, включително отделяне от „мъртвите неща“ на този настоящ зъл свят. Вместо това те „се обличат в Христос“, развивайки плодове и благодатта на Светия Дух. Галатяни 3:27; Ефесяни 4:24; Колосяни 3:10-17

Йонатан и Давид – верни приятели

Ключов стих: „И Йонатан каза на Давид: *Иди с мир, понеже и двамата се заклехме в името на Господа, като казахме: Господ да бъде между мен и теб, и между моето потомство и твоето потомство завинаги. И той стана и си тръгна; а Йонатан отиде в града.*”
1 Царе 20:42

Избрани стихове:
1 Царе 18:1-9; 19:1-7; 20:1-42

След като няколко века беше управляван от съдии, Израил пожела да има цар, за да бъде като всички други народи около него. Бог беше казал на Мойсей, че този ден ще дойде, и беше определил изискванията за такъв цар (Второзаконие 17:14-20). Самуил беше ключова фигура в установяването на царството под Саул. Именно Самуил по-късно каза на Саул, че царството му ще му бъде отнето поради неподчинение на Бога и че на негово място ще дойде човек по Божието сърце (1 Царе 13:13,14). Също Самуил помаза Давид, когато Бог му заповяда: „Стани, помажи го, защото той е избраният“ (1 Царе 16:12,13).

В резултат на това помазване духът на Господа се спусна с пълна сила върху Давид, докато в

същото време се оттегли от Саул. Забелязвайки меланхоличното състояние на царя, слугите му изпратиха да повикат Давид, за да свири на лирата си и да донесе музикално утешение на страдащия владетел. Саул започна да цени службата на Давид и го направи свой оръженосец. 1 Царе 16:14-23

Важен резултат от тези събития беше реакцията на сина на Саул, Йонатан, към великата служба, която Давид оказваше на баща му и на народа на Израил. „Йонатан се сближи с душата на Давид и Йонатан го обичаше като собствената си душа. ... Тогава Йонатан и Давид сключиха завет, защото той го обичаше като собствената си душа.“ (1 Царе 18:1,3). Така виждаме как се заражда едно приятелство, основано на взаимна любов към служенето на Бога, както се вижда и от думите на нашия ключов стих.

Това приятелство скоро ще бъде подложено на изпитание. След като Давид победил филистимската армия, народът възкликнал: „Саул е убил хиляди, а Давид – десетки хиляди.“ (1 Царе 18:7) Саул се разгневил и решил да замисли заговор срещу Давид. Обаче, тъй като Давид печелил битка след битка срещу враговете на Израил, Саул се спрял на по-пряк начин да го отстрани. Той нареди на сина си Йонатан и на слугите си да убият Давид. 1 Царе 19:1

Йонатан обичал баща си и като най-големият от четиримата синове бил следващият цар на Израил. Най-голямата му вяроност обаче била към Бога на Израил. Както е записано в 1 Царе 19:4, Йонатан казал на Саул, че той извършва

голям грях, като замисля заговор срещу живота на човек, който бил оказал безценни услуги на страната си и чиято лоялност е била неизменно стабилна и предана. Думите на Йонатан оказаха положително въздействие върху импулсивния ум на баща му. Саул се обвърза с клетва да се откаже от враждебните си намерения (1 Царе 19:6,7). Така, благодарение на намесата на Йонатан, беше постигнато временно помирение и Давид се върна на служба при царя и народа на Израил.

В горните събития намираме безценен урок за полагането на основата на любовта към нашите братя. „Никой няма по-голяма любов от тази, да даде живота си за приятелите си.“ Йоан 15:13

Урок за 28 юни

Амос, смел пророк

Ключов стих: „И Господ ме взе, когато пасях стадото, и Господ ми рече: Иди, пророкувай на народа Ми Израил.“
Амос 7:15

Избрани стихове:
Амос 1:1; 2:6-16; 3:1-15; 7:10-17; 9:11-15

Амос беше родом от Текоа, което се намираще на около шест мили южно от Витлеем. Очевидно обаче той пътуваше на север в територията на царството на десетте племена и там извършваше по-голямата част от своето служение. Амос предсказа ужасните бедствия, които щяха да сполетят Израил заради греховете му, и той претърпя преследвания заради своята вярност. Амос 2:6-16; 7:10-17

Чрез Амос Господ каза на Израил: „Само вас познавам от всички родове на земята; затова ще ви накажа за всичките ви беззакония.“ След това се поставя въпроса: „Могат ли двама да вървят заедно, ако не са се съгласили да го направят?“ (Амос 3:2,3). Тук идеята е, че тъй като Господ беше направил Израил изключително Свой народ, Той очакваше от тях безразделна вярност. Ако те не Го почитаха и не Му служеха по този начин, щяха да бъдат строго наказани.

В стихове 11-15 от деветата и последна глава на Амос Бог чрез пророка предсказва възстановяването на Израил и построяването отново на „руината на Давидовата скиния“. В Деяния 15:13-18 това пророчество е цитирано от апостол Яков, към което той добавя: „Известни са на Бога всичките Му дела от началото на света.“ Бог има определено време за всеки елемент от Своя план. Цялото творение е под Неговата отговорност и всичките Му цели за Израил и всички народи ще бъдат изпълнени. Исаия 55:11

Днес Божият народ, както Амос, не трябва да се поддава на мълчание, а трябва да говори истината в любов, особено надеждата за царството на правдата и мира. Заключение на пророчеството на Амос, както и позоваването на Яков към него, ще намери своето пълно изпълнение с установяването на Божието царство под властта на Христос, когато на „остатъка от човеците“ ще бъде дадена възможност да призват Господа и да бъдат благословени. Деяния 15:16,17

Относно това обещано време, което скоро ще настъпи, четем следните думи: „Няма вече да учат ближния си, нито да казват един на друг: „Познайте Господа“, защото всички ще Ме познават, от най-малкия до най-големия. Защото ще простя беззаконията им и няма да помня вече греховете им.“ (Евреи 8:11,12). Тези обещания първо ще се отнасят за Израил, а след това ще се разпространят към всички народи. Цялото човечество ще има помощта на Христос и на Неговата прославена църква, заедно, „царското свещенство“. (1 Петрово 2:9). По това време

също „земята ще се изпълни с познание за Господа“. Имаме и увереността, че познанието за Бога ще стане толкова ясно, че „пътниците, макар и глупави, няма да се заблудят в него“. Исаия 11:9; 35:8

Каква славна перспектива е пред нас, за която трябва да бъдем вечно благодарни и която стана възможна благодарение на това, че Небесният Отец даде Своя възлюбен Син. (Йоан 3:16; Римляни 6:23). Помислете за момент какъв ще бъде нашият свят без повече грях, убийства, омраза или „войни и слухове за войни“. (Матей 24:6-7). Амос се нуждаеше от смелост, за да говори за липсата на вяроност у Израил. Въпреки това, можем да бъдем сигурни, че той изпитваше и радост за бъдещата надежда както на Израил, така и на целия човешки род.

Потвърденото обещание

***„Аврам падна на лицето си, и Бог говори с него, казвайки: „Аз, ето, склучвам завет с теб, и ти ще бъдеш баща на много народи. И името ти вече няма да се нарича Аврам, но името ти ще бъде Авраам; защото те направих баща на много народи.“
Битие 17:3-5***

Записите в Книгата Битие са от голямо значение за искрения изследовател на Библията. В нейните страници е положена основата на Божия план за спасението на човека и крайното благословение на всички семейства на земята. Затова е добре да разгледаме внимателно нейните записи и тяхната хармония с цялото свидетелство, което се намира в Библията. За настоящото ни разглеждане ще се съсредоточим върху Битие, глави шестнадесета, седемнадесета и осемнадесета.

В тези три глави, докато изучаваме Божиите отношения с Аврам, по-късно наречен Авраам, е важно да имаме предвид божественото обещание относно „потомство“. Аврам трябваше да има потомство, което щеше да заема важно място в Божия план. Когато това обещание беше дадено за първи път на патриарха, съпругата му Сарая, по-късно наречена Сара, беше бездетна. Въпреки това и двамата повярваха на Божието обещание и търпеливо чакаха да се роди дете. Но дете не се роди. Битие 16:1

Чакането беше дълго. На първо място, имаше времето, изминало от даването на обещанието до смъртта на бащата на Аврам, Терах, точно преди те да влязат в земята Хаанан. Сега бяха минали още десет години, а все още нямаше дете. Сара, освен че беше бездетна, беше и в напреднала възраст, и вярата ѝ, че ще стане майка на обещаното потомство, започна да отслабва. Явно тя все още вярваше в Божия план относно потомството, но започнала да се чуди дали е Негова воля тя да бъде майката.

Размишлявайки по този въпрос и желаейки да сътрудничи на Господа, ако е възможно, тя предложи на Аврам слугинята ѝ Агар да му роди дете. Според днешните християнски стандарти това би могло да се счете за неетично, но явно по онова време не се е считало за неподходящо. Във всеки случай нито Сарая, нито Аврам бяха изобличени за това от Господа, въпреки че Той не призна детето от този съюз за обещаното потомство. Битие 16:2,3

От естествена гледна точка обаче предложението на Сарая не се оказа задоволително решение на въпроса. Съвсем неочаквано за Сарая, веднага щом Агар разбра, че ще роди дете, започнала да презира госпожата си. В онези дни способността да се раждат деца се цени много високо и очевидно Агар започнала да чувства, че е доста по-висша от Сарая, и така се и държала. Битие 16:4

Сарая съобщила за ситуацията на Аврам, възкликвайки: „Моята вина да падне върху теб“, като по този начин се опитала да обвини Аврам за този обрат в събитията. (Битие 16:5). Съвсем

възможно е Сарая първоначално да е очаквала, че в случай че Агар роди дете, тя по някакъв начин ще стане негова приемна майка, а Агар ще се оттегли, без да претендира за правата на майчинството. Сега обаче Сарая осъзнала от отношението на Агар, че няма надежда за подобно споразумение, така че тя стигнала до заключението, че е било неразумно да предложи този метод за получаване на потомство за Аврам.

Аврам също осъзнал, че нещата не се развиват така, както са се надявали, затова, изразявайки лоялност към Сара, той ѝ позволи да се разпорежи с Агар както сметне за добре. Според Битие 16:6 Сара се отнасяла сурово с Агар, вероятно като увеличавала задълженията и задачите ѝ. Някои историци твърдят, че според законите, действащи по онова време, би било незаконно да продадат Агар и по този начин да я махнат от пътя си. Може би това е била причината да ѝ увеличат тежестта, с надеждата, че тя ще напусне дома и ще избяга, което е точно това, което тя направила.

Бог се намесва

В този момент Господ се намесил в ситуацията. Неговият ангел, или пратеник, намерил Агар „до извора на пътя за Сур“. Сур било името на великата укрепена стена, която отделяла Египет от Ханаан. Очевидно Агар се опитвала да се върне при своя народ в Египет; но Господ се намесил и чрез своя ангел ѝ заповядал да се върне и да се подчини на госпожата си. Битие 16:7-9

Тогава ангелът изрекъл забележително пророчество. „Ангелът Господен ѝ каза: Ще умножа потомството ти премного, така че няма да може да се преброи от многочисленост. ... Ето, ти си бременна и ще родиш син, и ще го наречеш Исмаил; защото Господ е чул твоето страдание.“ (Битие 16:10, 11) Историците изглежда са напълно съгласни, че голяма част от населението на арабските страни в Близкия изток са потомци на Исмаил.

Агар беше силно впечатлена от посещението на ангела Господен. Клозетът, където ангелът я намери, се наричаше Беер-Лахай-Рои, което на иврит означава „Клозетът на Живия, който ме вижда“. Агар сякаш осъзна, че Господ я е бдял и че макар да е избягала от Аврам и Сарая, не е успяла да избяга от Бога на Аврам. Тя се върнала при госпожата си и след известно време се родил Исмаил. Битие 16:13-16

В този случай имаше урок и за Сара, и всъщност за всички, които се стремят да служат на Господа. Урокът е, че нищо не се постига, като се опитваме да избягаме от изпитанията си или да ги отблъснем от себе си. Липсата на вяра у Сара доведе до тежко изпитание в живота ѝ и тя помисли да се отърве от него, като принуди Агар да избяга. Господ обаче ѝ върна този опит обратно. Вероятно този опит смекчи и отношението на Агар. Във всеки случай, библейският разказ показва, че двете жени са живели заедно след това в продължение на 15-17 години.

Божият завет е потвърден

Изминали бяха тринадесет години и в Битие 17:1 четем: „Когато Аврам беше на деветдесет и девет години, Господ се яви на Аврам и му рече: Аз съм Всемогъщият Бог; ходи пред Мен и бъди съвършен.“ Божието изявление, че Аврам трябва да бъде „съвършен“, би било по-правилно да се чете като „пълнен или праведен“. Аврам беше член на падналия и умиращ род, и съвършенството в поведението беше напълно извън неговите възможности. Въпреки това, той можеше да бъде праведен пред Господа. Това е възможно за целия Божий народ и нищо по-малко от това не е приемливо за Господа.

В Битие 17:2-8 Бог повтори на Аврам завета, който беше сключил по-рано, и разшири някои от неговите характеристики. В съответствие с важността на значенията, придадени на имената във връзка с разгръщането на божествения план, Господ промени името на Аврам, което означава „възвишен баща“, на Авраам, което означава „баща на множество“. Първоначалното изявление на завета гарантираше благословения за всички народи чрез обещаното семе, но в тези стихове Господ разширява тази мисъл, като обещава, че Авраам ще бъде „баща на много народи“, които по този начин ще бъдат благословени. Терминът „баща“ означава дарител на живот, и това беше Божият начин да обясни, че благословието, което народите ще получат чрез семето на Авраам, ще бъде благословение на живот.

Апостол Павел цитира това обещание и посочва, че всички, които проявяват „вярата на Авраам“ в

обещанията, които Бог му е дал, по този начин се квалифицират да бъдат негово „потомство“ (Римляни 4:16-18). Част от това потомство ще бъде земно, а част – небесно, но важната истина, която Павел подчертава, е, че човек не трябва да бъде естествен потомък на Авраам, за да бъде част от неговото потомство.

„От теб ще излязат царе“, обеща Бог на Авраам (Битие 17:6). Векове по-късно царете на израилския народ произлязоха от рода на Авраам. Основното изпълнение на това обещание обаче е свързано с духовното потомство на Авраам – Исус, Главата, и църквата, тялото Му (Галатяни 3:16, 27-29; Колосяни 1:18). Исус ще бъде Цар на царете, а църквата Му ще царува с Него като царе в продължение на хиляда години. Откровение 5:10; 20:6

Битие 17:8 посочва, че макар Авраам да е живял в Ханаан по това време, той е бил „чужденец“ или пришълец в земята. Авраам умря, без да притежава земята, която Бог му обещал; нито Исаак, нито Яков притежаваха земята. (Евреи 11:8-10,13). Въпреки това, земното потомство на Авраам ще притежава земята, когато бъде възкресено при възкресението. Много е важно да имаме предвид Божията вечна перспектива при изучаването на Неговото Слово, за да не изпаднем в объркване и заблуда в усилията си да определим как се изпълняват някои от Неговите обещания.

Обрязването – знак за Божия завет

В Битие 17:10-14 Божиите указания към Авраам относно обрязването бяха дадени като „знак на завета“ между тях. Павел говори за обрязването като „знак“ на вярата, която Авраам вече беше проявил към Бога и Неговите обещания, и за всички онези, които вървят по същите стъпки на вярата. Римляни 4:11,12

В Новия Завет обрязването се използва като символ на искреност на сърцето и чистота на намеренията. Това е почти същата мисъл, която се съдържа в Божието повеление към Авраам да бъде „праведен“. Макар че духовното потомство на Авраам не е призовано да извършва буквалния обред на обрязването, то е призовано да обреже сърцата си и да се отърве от всяка нечистота на плътта. Павел пише: „Обрязването е на сърцето, в духа, и не в буквата; чиято похвала не е от човеците, а от Бога.“ „ В Него бяхте и обрязани с обрязване, извършено не от ръка, а с обрязването, което е от Христос, като съблякохте плътското тяло Римляни 2:29; Колосияни 2:11

Уместно е знакът на всеобхватния Авраамов завет да бъде обрязването. Когато вземем предвид новозаветното обяснение на значението на обрязването, това означава, че никой няма да получи благословенията, обещани по Авраамовия завет, освен на основата на чистота на сърцето и мотивите пред Господа и на трайна вяра в Неговите обещания и праведността на Неговите закони.

Промяната на името на Сарая

Връщайки се към Битие 17, в стихове 15 и 16 Господ разкрива на Авраам, че името на Сарая трябва да бъде променено на Сара – което означава „благородна жена“, тъй като тя ще бъде майка на царе. Апостол Павел обяснява как Сара се счита от Господ за майка на царе, като заявява, че това е така, защото тя символизира завета, чрез който се развива духовното потомство на Авраам. По този начин Сара е майка на същите царе, на които Авраам е символичен баща. Това са царете, за които Павел казва, че са „децата на обещанието“, които ще царуват хиляда години за благословение на всички семейства на земята. Галатяни 4:22-31

Обещанието за Исаак

Авраам имаше голяма вяра в Божиите обещания, но тя не беше съвършена. Понякога тя се колебаеше, и един от тези моменти е записан в Битие 17:17,18. Въпреки безплодието на Сара, Авраам имаше вяра да повярва, когато Бог за първи път му даде обещанието, че тя ще му роди син, защото тогава тя беше много помлада. Сега обаче, освен безплодието си, тя беше на деветдесет години. Когато Господ му каза този път, че Сара ще роди син, Авраам „падна на лицето си и се разсмя“.

В сърцето си, както показва пасажът, Авраам се съмняваше, че такова нещо може да се случи, и като се изправи от земята, той се застъпи пред Господа: „О, дано Исмаил да живее пред Теб!“, за да бъде семето на обещанието – това

изглежда е мисълта на тази молба. Бог увери Авраам, че Исмаил ще живее и ще стане баща на велик народ; но що се отнася до обещаното семе, Сара щеше да роди дете, името му щеше да бъде Исаак и той щеше да бъде наследник на завета на обещанието. Битие 17:18-21

Исаак трябваше да се роди „в това определено време през следващата година“, казва стих 21. Тук имаше пророчество за времето, което беше от значителна важност за Авраам. Той беше чакал много дълги години Бог да изпълни обещанието Си за потомство, но през цялото това време не беше даден никакъв знак, досега, колко дълго щеше да продължи това чакане. Бог също така е изпитвал вярата на повечето от Своя народ по същия начин на чакане. Учениците попитаха Исус след възкресението Му: „Дали ще възстановиш в това време царството на Израил?“ Исус отговори: „Не е ваше дело да знаете времената или сезоните, които Отец е определил в Своята власт.“ Деяния 1:6,7

Често, когато приближава времето за очакваните събития, Господ разкрива тайната на Своите слуги. Ной се трудил дълги години в строежа на ковчега, вероятно без ясна представа кога ще дойде потопът, но накрая Господ казал: „След седем дни ще изляе дъждове върху земята.“ (Битие 7:4). Така и сега на Авраам Господ каза: „В това определено време през следващата година.“ Предвид това, което Авраам мислеше в сърцето си относно малката вероятност Сара да му роди син, може би Господ му даде тази конкретна информация като средство за укрепване на вярата му.

В заключителните стихове на 17-та глава от Битие е записано, че Авраам бързо се подчини на указанията на Господа относно обрязването, „знака на завета“. „В същия този ден“, се чете в разказа, той пристъпи към обрязването на всички мъже в дома си, включително себе си и сина си Исмаил. (Битие 17:23-27). В Писанията има много доказателства, че Господ цени бързото послушание. В случая с Авраам неговата бързина би показала също, че вярата му в Божието обещание относно Сара е била възстановена и че той е желаел да изпълни всяка подробност, отнасяща се до неговата част в завета.

Бог се явява на Авраам

Мамре беше аморец, който по-рано се беше присъединил към Авраам, когато той спаси племенника си Лот (Битие 14:13). В Битие 18:1 изразът „равнините на Мамврий“ очевидно означава равнините, които принадлежах на Мамврий, тъй като Авраам беше просто пришълец в земята. Очевидно обаче той беше в приятелски отношения с много Ханаанци, като Мамврий и други.

„Господ се яви“ на Авраам, се казва в текста, но по-късно това явяване се оказва посещение на „трима мъже“, които служеха като посланици на Господа. (Битие 18:2). Този начин на изразяване се използва доста често в Библията, когато се говори за отношенията на Господа с членовете на човечеството. Никой човек не може да види Бога и да остане жив. (Изход 33:20). Когато обаче Той изпраща Своите посланици, Той очаква тези, които те посещават, да се отнасят към тях с

достойнство и да обмислят посланието, което те предават.

Тези „трима мъже“, които посетиха Авраам, бяха ангели – тоест, духовни същества – които се бяха материализирали, за да могат да разговарят свободно с патриарха. В Новия Завет апостол Павел се отнася към тях като такива и косвено цитира гостоприемството на Авраам като пример, достоен за подражание. „Не пренебрегвайте да показвате гостоприемство към странници, защото чрез това някои са приели ангели, без да го знаят.“ Евреи 13:2

Гостоприемството на Авраам

Трябва да се поставим на мястото на Авраам, за да разберем колко силно е желал да накара неочакваните си гости да се почувстват като у дома си. Той не живееше на оживена градска улица, по която всеки ден минават хиляди хора. Напротив, той живееше в „равнините“ и в шатър. Напълно възможно е да минават дни, без нито един чужденец да мине покрай шатъра му. А тук имаше трима души, които по всичко личеше, че са хора с голямо значение.

Според Авраам това щеше да бъде специално събитие и той искаше да извлече максималното от него. Самият Авраам беше важен човек в тази част на света и беше свикнал да дава указания, когато искаше нещо да се направи. Той даде указания на Сара да помогне за приготвянето на храна за тези изключителни гости. Същото важи и за младия мъж, на когото той нареди да заколи младо теле и да го приготви за ядене. Битие 18:6,7

Авраам прояви известна възбуда от посещението на тримата мъже, защото разказът казва, че той „тича към стадото“ и лично избира теле, за което знаеше, че ще бъде крехко за ядене. Посещенията на Господ чрез неговите упълномощени посланици не бяха нещо ново за Авраам. Докато апостол Павел обяснява, че той „е посрещнал ангели, без да знае“, съвсем възможно е той да е възприел тези трима мъже като нещо повече от това, което те разкриваха. Във всеки случай той се доказва като любезен и гостоприемен домакин, а Сара изглежда е сътрудничила с готовност с него.

Посланието към Сара

Авраам стоеше, докато гостите му ядяха, поемайки по този начин ролята на слуга (Битие 18:8). Докато ядяха, тримата мъже попитаха за местонахождението на Сара. Въпреки че Сара беше помогнала с приготвянето на храната, до този момент тя очевидно се беше държала настрана. Тогава говорителят на тези посетители каза на Авраам: „Със сигурност ще се върна при теб по същото време догодина, и жена ти Сара ще има син.“ Битие 18:10

Очевидно шатрата не беше далеч от мястото, където мъжете ядяха, защото Сара чу това съобщение и „се засмя в себе си“. Ангелът обаче знаеше, че тя се е засмяла, и когато по-късно той спомена това, Сара го отрече, но ангелът каза: „Не, ти се засмя.“ Битие 18:12-15

„Има ли нещо, което е твърде трудно за Господа?“ Това е практическият урок за нас в този разказ. Това е от голямо значение по

отношение на осъществяването на Божия план. Може би една от причините, поради които Господ позволи на Авраам и Сара да остаряят толкова много, преди да се роди Исаак, беше именно с цел да покаже, че Той, а не те, е отговорен за изпълнението на всичките Си обещания.

Днешната църква, както и през изминалите векове, погрешно е смятала, че успехът на Божиите цели на земята зависи от усилията на човека. Всички трябва да се радваме, че не е така и че Неговият план да благослови всички семейства на земята чрез потомството на Авраам със сигурност ще се изпълни. Това е сигурно, въпреки всички обстоятелства, които изглеждат противоположни. Това е „надеждата, която имаме като котва на душата, сигурна и непоколебима“. Евреи 6:19

Бог изпитва Авраам

Господ споделя с слугите Си въпроси, които се отнасят до тях и до онези, за които те проявяват особен интерес. В общи линии, просветените от истината Божии хора трябва да се интересуват от цялото човечество. Те трябва да имат духа на Авраам и да проявяват ентузиазъм към Божия план – плана, според който чрез потомството на Авраам всички семейства на земята ще бъдат благословени.

Господ беше решил да унищожи Содом поради грубата нечестивост на града. Въпреки това, Той използва случая, за да изпита интереса на Авраам към хората в града, и по-специално загрижеността му за собствените му роднини – Лот и семейството му, които живееха там. „Да

скрия ли плана Си от Авраам?“ – попита Господ . „Защото Авраам със сигурност ще стане велик и мощен народ, и всички народи на земята ще бъдат благословени чрез него.“ Битие 18:17,18

В този пасаж ни се предоставя интересен пример за това как Бог отчита умствените ограничения на Своите слуги, за да могат те да разберат Неговата гледна точка. Ако перифразираме Божието изявление към Авраам, то подсказва, че Той е чул доклад, че хората от Содом и Гомора са много нечестиви, затова е слязъл да разследва. Ако те са били толкова нечестиви, колкото сочеше докладът, Той със сигурност щеше да ги унищожи. Всъщност, разбира се, Създателят на вселената и Бог на небето и земята не е имал нужда да посещава лично земята, за да получи необходимата му информация. Това е бил просто неговият начин да говори на нивото на разбиране на Авраам.

Авраам се застъпва

Авраам очевидно е разбрал, че Господ има предвид възможното унищожение на Содом и Гомора. Той горещо е молил Господ да спаси града, особено ако там се окаже, че има няколко праведни души. Авраам първо е попитал дали градът ще бъде пощаден, ако се намерят петдесет праведни души. Когато е продължил да намалява броя, възможно е да е имал предвид Лот и семейството му. Битие 18:23-32

Господ прояви както търпение към Авраам, така и готовност да покаже милост, като се съгласи с молбата му, дори когато той продължаваше да намалява броя. Както се оказа, нямаше дори и

необходимите десет праведни, така че градовете бяха унищожени. Битие 19:24,25

Това повдига важен въпрос с оглед на Божието обещание да благослови всички народи на земята. Исус посочва, че не е било положено никакво усилие да се доведе до покаяние на Содом и Гомора. Ако беше имало такова, обясни Исус, те щяха да останат и да не бъдат унищожени. (Матей 11:23, 24). Най-важното обаче е, че Исус обясни също, че в периода на съдния ден в царството на тях ще бъде дадена възможност да се покаят, да променят поведението си и да получат живот. Така виждаме ясен пример за факта, че заедно с останалата част от света те ще бъдат запомнени, в съгласие с обещанието, дадено на Авраам, че чрез неговото потомство всички семейства на земята ще бъдат благословени. Колко очакваме скорошното изпълнение на това и на всички Божии обещания за Неговото човешко творение!